

утврдио Исел). Између ове две синклинале је Апенински венац, за који је утврђено да се издиже (плиоцен на 700 м. висине). Ови су покрети проузроковали и померање ушћа реке По, које је утврдио де Марки.

П. С. Ј.

Досељавање Италијана у Француску.¹ — У чланку о емиграцији Италијана у Француску, писац истиче знатан прираштај туђинског елемента у становништву Француске последњих деценија. При попису становништва 1921. год. број странаца у Француској попео се на 5% према 1% у 1851. год. Овим прираштајем надокнађено је у неколико опадање наталитета код Француза. У последње време запажен је у Француској велики пораст италијанског елемента тако да Италијани сад представљају релативну већину туђинског елемента, пошто им је број учтвростручен од 1872. године, када су Белгијанци били бројно трипут надмоћнији. Међутим, досељавања Италијана у Француску било је и раније. Интересантни номадски типови почели су да насељавају поједине делове Француске: ојачари, чистачи обуће, пједмонтски стаклоресци, произвођачи малих статуа и фигурица из Луке; музиканти итд.

Опадање француског сеоског становништва средином XIX века делимице је надокнађено италијанским насељавањем. Досељавања је било већином из северне Италије и оно је имало сезоналан карактер, налик на „голондринско“ кретање у Аргентини.²

Од почетка 1923. год. може се запазити нова фаза у кретању италијанског становништва. 1921. год. било је исељеника из Италије у прекоокеанске земље 194.320; од овог броја емигрирало је у Савезне Државе Северне Америке 137.617. У поједине европске државе исељило се 60.846; од којих 36.189 у Француску. 1923. број прекоокеанских исељеника износио је 177.853 (57.686 у Савезне Државе), а број континенталних 170.226, од којих су 142.990 отишли у Француску. 1924. било је прекоокеанских исељеника 130.779, континенталних 201.591, и од последњег броја 173.664 населили су се у Француској.

Досељавање Италијана управљено је поглавито на југозападну Француску, где је запажено велико опадање у становништву, нарочито у аквитанском басену. Смањивање броја становништва осећа се изразито у четири округа. У међувремену од 1911. до 1921. год. округ Ло изгубио је 14% становништва, Жер 14.9%, Тарн и Гарона 11.6%, Ло и Гарона 9.2%. Од 1872. опадање становништва у овим окрузима варира између 37% и 25%. У ажанском срезу (Ло и Гарона) долази један Италијан на сваких пет Француза, а у тулуском један на десет.

Карактер миграција такође се изменио: долазе целе породице и стално се насељују. Услед тога скочила је цена земљишту, али ипак оно је јефтиније него у Италији. Досељеници обично постају напољчари. Њих радо примају због њихових техничких способности. Нарочита пажња поклања се досељеницима из Ломбардије и области Венеције, који су вешти одгајивачи свилене бубе.

Према Geographical Review July 1925.

М. С. Радовановић.

¹ Maurice Zimmermann. — La population de la France en 1921, Ann. de Géogr. Vol. 31. 1922.

² R. F. Forster. Harvard Economic Studies, Vol. 20. 1919.